

JE TĚŽKÉ PODAT V ČERVENCI ZPRÁVU

Kdyby muže urazil, dostane po hubě, od ženy
dostal po rukách, na dlaně a hřbet. Teď chodí sem
a tam a ty ruce drží nad hlavou, zkouší, jestli
rozštěp dvou duší, onen éterický hnus dokáže
fyzickou újmou přebolet, jenže láry fáry.

Dík Praze, čtu v jeho očích. Za milosrdenství, za
dary, že posílá příměstský autobus, aby se dořešil
někde na konečné, chce val posprejovaného betonu,
o který porozbívá klouby, a chce tam kanál, z jehož
kouře načte, že sobcem být může,

že vypálen mu bude nový cejch osudu, kdy lze
existovat dělitelný jen sám sebou, však není to
levné – kupříkladu za lichost jedenáct cáloval by pět
Zeyerů a šest Nerudů, v jiných peklech nápodobně,
matematika stejná.

A čtu v jeho tepnách: pryč ze vztahů, z toho lejna,
v němž, co laskal, zparchantělo, a třeba krví
podepsat sebestřednost, která tak naváže tmu, že
bude svítat dřív, než by mělo, a hasiče volat, až
zotročené světlo, páchnoucí po nitrolaku, ve tři ráno
stékat bude po Vinohradské, a kdy zpěv předčasně
procitlých ptáků vyzní jak skřípoty plechů –

Z dechu nevyčtu nic. Za mě nezpracované téma,
neboť polibkem tiskne se ta, již předtím urážel,
pořád ho má ještě moc ráda na to, aby jej vydala
všanc městu s kompozicí Jeruzaléma, byl by mrtvý
dřív, než by přešel ulici, a po odstřelu škodné vždy
kropicí vozy.

A jimi báseň ukončím. Nikdy jsem za nimi neběžel,
nemám ponětí, kolikáté nebe se odráží v kalužích,
zato jsem si jistý, že ho do minuty pozře asfaltová
výheň. Pečeme se tu, že kdybych muže urazil,
dostanu po hubě.